

[Foss.]

trafikanten på den mere betydende vej kan stole på den, der kommer fra sidevejen.

I det oprindelige forslags § 37 var der i virkeligheden en klarere linie end den, der nu kommer, hvis ændringsforslaget bliver vedtaget. Regeringsforslaget fastholdt vigepligt overfor færdsel fra højre side undtagen for kørende på hovedvej. Men denne regel kan ikke praktiseres i moderne færdsel, medmindre alle større færdselsveje gøres til hovedveje, og dette har udvalget forstået og har stillet ændringsforslag nr. 31. Udvalget har klart erkendt forholdene, som de er på landet. Ikke mindst i Jylland er der mange store og gode veje, hvor bilisterne kører, som om de er på hovedvej, til trods for at disse veje ikke er officielle hovedveje. I byerne kører man i hovedgaderne og ikke mindst på udfaldsvejene i København omegn, som om man har forkørselsret på disse veje. Især på de sidstnævnte veje vil det være håbløst at forlange, at folk skal holde tilbage for færdslen fra alle små sidegader og sideveje. Dette har udvalget erkendt, men man har desværre ikke været konsekvent. I stedet for har man stillet et ændringsforslag, som kun går den halve vej, og som er højst usikkert i sin formulering. Jeg vil gerne henstille til udvalget at tage dette spørgsmål op til ny overvejelse inden tredje behandling.

Jeg kunne for min del tænke mig en formulering, eventuelt i et nyt stykke, omtrent som følger: Ved udkørsel på en stærkt befærdet vej skal gælde samme regel som i stk. 1, når udkørslen til en sådan vej er afmærket med advarselsskilte o. s. v. — de tilføjelser, der nu kan blive tale om. Det er klart, at det vil koste noget at sætte advarselsskilte op ved udkørslen til alle større veje, men set i forhold til, hvad vi ellers er villige til at ofre for færdselssikkerheden, kan dette ikke være uoverkommeligt. Jeg vil bare nævne, at når vi har råd til at sætte lysende søm på langs ad vejene, så må der også være råd til at sætte nogle på tværs. Løvrigt skal min bemærkning her

ikke betyde, at jeg mener, at vi kan klare os med lysende vejsøm.

Nogle vil måske sige, at de ord, jeg her har sagt, betyder, at alle hovedfærdselsveje skal være hovedveje. For min skyld gerne. Men jeg vil gerne have, at amtsrådene og kommunalbestyrelserne selv bestemmer, hvilke veje der er stærkt befærdede. Ellers kommer vi ingen vegne. Jeg har før fra denne talerstol anmodet den højtærede justitsminister om at udvide antallet af hovedveje, og jeg har specielt nævnt den store omkørselsvej B 3, men der er ikke sket noget endnu. At gøre en vej til hovedvej kræver øjensynlig lange overvejelser, men det burde være let at sætte nogle skilte op ved en stærkt befærdet vej.

Jeg beklager overordentligt, at udvalget i sin betænkning har givet udtryk for det standpunkt, at loven — jeg tillader mig et lille citat — ikke må indeholde

„nogen bemyndigelse for ministeren til at genindføre nummerplader for cykler med hjælpemotor.“

Hvis jeg havde noget håb om fornøden tilslutning, ville jeg selv stille et forslag om nummerplader, men det er vel ikke muligt at få gennemført. Jeg tillader mig imidlertid at stille den højtærede justitsminister et spørgsmål: Forhindrer den nævnte udtalelse også den højtærede minister i at genindføre nummerplader for letvægtsmotorcykler, der ikke har karakter af cykler med hjælpemotor?

Holmberg: Baggrunden for de fleste af paragrafferne i justitsministerens forslag om en færdselslov er trafikikkerheden, og jeg kan for mit eget vedkommende sige, at jeg anser spørgsmålet om trafikikkerheden for meget vigtigt for samfundet. Vi ved jo, at der daglig dræbes og lemlæstes mange mennesker i trafikken; og alle de midler, vi råder over, må selvfølgelig tages i anvendelse for at få antallet af disse ulykker nedbragt. Derom har der naturligvis ingen uenighed været i udvalget. Jeg tror, vi er nået et stort skridt i den rigtige retning, og jeg tror, at